

ВРХОВНИ СУД
РЕПУБЛИКЕ СРПСКЕ
Број: 118-0-Кжж-08-000 004
Бања Лука, 3.6.2008. године

Врховни суд Републике Српске у вијећу састављеном од судија Желимира Барића, као председник вијећа, те судије Слободана Милашиновића, Горане Микеш, Драгомира Миљевића и Биљане Томић, као чланова вијећа, уз учешће записничара Соње Матић, у кривичном предмету против оптужених М. К. и Б. Ц. због кривичног дјела тјелесне повреде из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске, одлучујући о жалби оптуженог М. К. изјављеној против пресуде Окружног суда у Требињу број: 015-0-Кж-07-000-072 од 30.10.2007. године, након јавног дијела сједнице вијећа одржане дана 3.6.2008. године, на коју су приступили Републички тужилац мр Ненад Врањеш и оптужени М. К., донио је истог дана

Р Ј Е Ш Е Њ Е

Уважавањем жалбе оптуженог М. К., а поступајући по службеној дужности у односу на оптуженог Б. Ц., укида се пресуда Окружног суда у Требињу број: 015-0-Кж-07-000 072 од 30.10.2007. године и предмет враћа истом суду на поновно одлучивање.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Окружног суда у Требињу број: 015-0-Кж-07-000 072 од 30.10.2007. године (побијана пресуда) уважена је жалба Окружног тужилаштва Требиње и пресуда Основног суда у Фочи број: 094-0-К-07-000 049 од 26.06.2007. године, којом су оптужени М. К. и Б. Ц. ослобођени од оптужбе, преиначена је тако што су оптужени М. К. и Б. Ц. оглашени кривима да су починили кривично дјело тјелесне повреде из члана 155. став 1. Кривичног закона Републике Српске (у даљем тексту: КЗ РС) и изречена им је условна осуда којом им се утврђује казна затвора у трајању од по једног мјесеца и истовремено одређује да се иста неће извршити уколико оптужени за вријеме од једне године не почине ново кривично дјело. На основу члана 99. став 1. Закона о кривичном поступку (у даљем тексту: ЗКП) оптужени су дужни накнадити трошкове кривичног поступка у паушалном износу од 150,00 КМ.

Против ове пресуде жалбу је, благовремено, изјавио оптужени М. К., који пресуду побија из свих законских разлога, са приједлогом да се оспорена пресуда преиначи или поништи, ослобађајући га од оптужбе и плаћања трошкова поступка.

Одговор на жалбу није поднесен.

На сједници вијећа оптужени М. К. је остао код жалбе и приједлога из жалбе, док је Републички тужилац предложио да се жалба, као неоснована, одбије.

Испитујући побијану пресуду у дијелу који се побија жалбама, у смислу одредбе члана 312. и 324. став 2. ЗКП, а у односн у на оптуженог Б. Ц. у смислу одредбе члана 315. ЗКП, одлучено је као у изреци пресуде из сљедећих разлога:

Жалба оптуженог М. К. са правом излаже критици оцјену доказа извршену од стране другостепеног суда. Наиме, овај суд у образложењу побијане пресуде наводи да је првостепени суд потпуно и правилно утврдио чињенично стање и да притом није починио било коју битну повреду одредаба ЗКП, дакле, налази да су одлучне чињенице у првостепеној пресуди правилно утврђене, а одмах након тога сам врши темељиту оцјену доказа одбране оптужених дате на главном претресу у првостепеном поступку. Тако другостепени суд, насупрот чињеничном утврђењу првостепеног суда, оцјеном доказа, између осталог, закључује да су оптужени, у међусобном физичком сукобу при истовременом противправном нападу један на другог, што искључује нужну одбрану код обојице оптужених, један другом нанијели тјелесне повреде и тиме починили наведено кривично дјело. У преосталом дијелу побијане пресуде другостепени суд није оцјенио ни један од бројних доказа који су проведени у првостепеном поступку па слиједом тога није ни дао разлоге о њиховој вјеродостојности.

Из напријед изнесеног произилази да је другостепени суд без одржаног претреса на сасвим другачији начин утврдио чињенице од значаја за пресуђење ове кривичне ствари, а прије свега чињеницу самог сукоба између оптужених. Првостепени суд сматра спорним чињенице који је од двојице оптужених изазвао сукоб и ко је кога први ударио, ко је био нападач, а ко се бранио, налазећи и да није утврђено какав је био психички однос (умишљај) према извршеном дјелу. Међутим, другостепени суд губи из вида да није овлаштен у сједници вијећа на другачији начин утврђивати чињенично стање, односно оцјењивати доказе које није сам извео. Одредба члана 320. (став 1.) Закона о кривичном поступку на коју се другостепени суд позива приликом доношења побијане пресуде, законски је основ за преиначење првостепене пресуде од стране другостепеног суда само ако сматра да су одлучне чињенице у првостепеној пресуди правилно утврђене и да се по правилној примјени закона, има донијети другачија пресуда. Другостепени суд, иако у образложењу побијане пресуде тврди да су одлучне чињенице правилно утврђене, својом оцјеном доказа исте на потпуно другачији начин утврђује.

На изложен начин другостепени суд чини битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 303. став 2. у вези са чланом 320. став 1. Закона о кривичном поступку, а која је имала утицај на законито и правилно доношење пресуде, па је другостепену пресуду ваљало укинути на основу члана 321. став 1. тачка а) истог законског прописа.

Обзиром да су разлози због којих је ово рјешење које је донесено у корист оптуженог М. К. од користи и за оптуженог Б. Ц., који није изјавио жалбу на

побијану пресуду, поступајући по службеној дужности као да постоји и жалба оптуженог В. Ц., сходно одредбама члана 315. ЗКП (*beneficium cohaesionis*) другостепена пресуда је у цјелости укинута.

Предмет се враћа Окружном суду у Требињу, као другостепеном суду, на поновни поступак обзиром да је у смислу одредбе члана 27. став 2. тачка а) Закона о судовима Републике Српске Окружни суд надлежан да одлучује о жалбама изјављеним против пресуда основних судова, те одредбе члана 25. тачка 4. истог закона којим је одређена мјесна надлежност тог другостепеног суда.

У поновном поступку другостепени суд ће поновно одлучивати о жалби Окружног тужилаштва из Требиња изјављеној против пресуде Основног суда у Фочи број: 094-0-К-07-000 049 од 26.6.2007. године, пазећи при томе да не почини битну повреду одредаба кривичног поступка на коју се указује овим рјешењем.

Записничар
Соња Матић

Предсједник вијећа
Желимир Барић